

af Forbrugsvarer indgaar i de lavest og de højest lønnede Tjenestemænds Forbrug, er imidlertid ikke saa stor, at den i nærværende Sammenhæng kommer til at spille en Rolle af Betydning. Dette vil fremgaa af følgende Eksempel.

De 4 Tjenestemandsgupper, der omhandles i Tabellen Bilag 2, omfatter Familier med Aarsbudgetter paa 2—3 000, 3—4 000, 4—5 000 og 5—10 000 Kr. Det Forhold, hvori disse 4 Grupper fordeler deres Forbrug paa de forskellige Hovedposter, er angivet i Tabellen. Tænker man sig nu, at Prisniveauet ændres saaledes, at Fødevarer stiger med 30 pCt., Beklædning med 20 pCt., Brændsel og Belysning med 10 pCt. og Husleje med 5 pCt., vil en Beregning paa Grundlag af Tallene i Tabellen vise, at Totaludgiften til disse fire Hovedposter stiger saaledes: for Indtægtsklassen 2—3 000 Kr. 21 pCt., for Klassen 3—4 000 Kr. 21 pCt., for Klassen 4—5 000 Kr. 21 pCt. og for Klassen 5—10 000 Kr. 19 pCt. Forskellen mellem Stigningsprocenterne er altsaa i dette Tilfælde saa lille, at den bliver uden praktisk Betydning. Det her anførte Eksempel er konstrueret, for saa vidt de Prisstigningsprocenter, hvormed der er regnet, er vilkaarlig valgte. Men Resultatet ændres ikke, hvis man udfører Beregningerne paa Grundlag af de Erfaringer, der foreligger om den siden Verdenskrigens Udbrud faktisk stedfundne Prisstigning. Fra Juli 1914 til Januar 1919 er — efter den af Det statistiske Departement udarbejdede Detailprisstatistik — Fødevarerpriserne steget med 86 pCt., Beklædning med 200 pCt., Brændsel og Belysning med 168 pCt. og Udgiften til Bolig og Vedligeholdelse med 31 pCt. (Underbilag 3). Dette er en saa voldsom Prisomvæltning, og den har tilmed en saa ualmindelig ujævn Fordeling, at man kunde være berettiget til at vente, at den samlede Prisstigning for store og smaa Budgetter vilde falde ret forskelligt ud. Ikke desto mindre giver en Beregning for de fire nævnte Budgetgrupper følgende samlede Prisstigningsprocenter: 114, 113, 111 og 111; altsaa ogsaa i dette meget yderliggaaende Til-

fælde bliver Forskellen meget ringe, og den vil ganske udviskes ved Anvendelsen af Afrundingsreglen i Forslagets § 6. Det kan naturligvis tænkes, at Prisstigningsprocenterne kom til at ligge saaledes, at Forskellen ikke blev udvisket ved Afrundingen, f. Eks. hvis Procenten for en af Grupperne var 36 og for de øvrige 34 (ved Afrunding henholdsvis 35 og 30), men det vil ses, at man i saa Tilfælde netop vilde komme til at begaa en større Fejl ved at beregne særskilte Lønreguleringsprocenter for hver Indtægtsgruppe end ved at benytte en enkelt Gruppe som fælles Beregningsgrundlag.

Det er foreslaaet, at de Forbrugsmængder, hvormed der regnes, skal svare til „hvad en Tjenestemandsfamilie med en Indtægt af ca. 3 000 Kr. skønnes at bruge i et Aar.“ Naar Regelen gives denne Formulering, bevares der for Lønreguleringsnævnet, som skal fastsætte Forbrugsmængderne (jfr. Forslagets § 8), en vis Frihed i Benyttelsen af det foreliggende statistiske Materiale, idet Udtrykket „en Indtægt af ca. 3 000 Kr.“ formentlig ikke udelukker, at man — hvis det skønnes ønskeligt af Hensyn til det statistiske Materiales Omfang og repræsentative Værdi — vil kunne regne med Gennemsnit af Tallene for de to Indtægtsgrupper 2—3 000 og 3—4 000 Kr.

Da hvert Finansaars Lønregulerings-tillæg eller Fradrag alene skal rette sig efter de i det foregaaende Aar stedfundne Prissændringer (jfr. Forslagets § 6, 2det Stykke), er det en Forudsætning for det hele System, at samtlige Momenter, der indgaar i Beregningen, med Undtagelse af de fra Aar til Aar svingende Pristal, skal være uforanderlige. Dette gælder altsaa ogsaa de Forbrugsenheder, der fastsættes. Selv om det skulde vise sig — og blive statistisk fastslaaet — at der sker endog betydelige Forandringer i Tjenestemændenes sædvanemæssige Forbrug, vil de til Brug for Beregningen af Lønreguleringsprocenten een Gang fastslaaede Forbrugsmængder dog ikke kunne forandres uden ved en Lovændring.